

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/4/2019
Identifikačné číslo spisu:	9518100265
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:9518100265.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba, v trestnej veci obžalovaného M. W. pre pokus prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 261 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom 21. novembra 2019 v Bratislave prerokoval odvolanie obžalovaného M. W. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 28. februára 2019, sp. zn. BB-3T/42/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. W. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) z 28. februára 2019, sp. zn. BB-3T/42/2018, bol obžalovaný M. W. uznaný za vinného z pokusu prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 261 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

ako živnostník, podnikajúci pod obchodným menom M. W. M., IČO: XX XXX XXX, uzavrel dňa 26.10.2016 s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Revúca dohodu č. 16/30/054/187 o poskytnutí finančných príspevkov na podporu vytvárania pracovných miest v rámci národného projektu „Cesta z kruhu nezamestnanosti“, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných príspevkov na tri vytvorené pracovné miesta pomocníkov pri spracovaní dreva po dobu 15 mesiacov v maximálnej sume 520,17 eur na 1 zamestnanca za 1 mesiac, a na základe tejto dohody:

1/ dňa 25.01.2017 predložil Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Revúca žiadosť o úhradu platby č. 1 za obdobie mesiaca november 2016 s prílohami, ktorými okrem iného deklaroval aj úhradu výplat svojim zamestnancom, a to E. J. v sume 255,50 eur a M. U. v sume 344,31 eur, pričom E. J. v skutočnosti nevyplatil žiadnu mzdu a M. U. vyplatil mzdu v celkovej sume 240 eur,

2/ dňa 25.01.2017 predložil Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Revúca žiadosť o úhradu platby č. 2 za obdobie mesiaca december 2016 s prílohami, ktorými okrem iného deklaroval aj úhradu výplat svojim

zamestnancom, a to E. J. v sume 318,67 eur a M. U. v sume 344,31 eur, pričom E. J. v skutočnosti nevyplatil žiadnu mzdu a M. U. vyplatil mzdu v celkovej sume 220 eur,

3/ dňa 22.03.2017 predložil Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Revúca žiadosť o úhradu platby č. 3 za obdobie mesiaca január 2017 s prílohami, ktorými okrem iného deklaroval aj úhradu výplat svojim zamestnancom, a to E. J. v sume 0 eur a M. U. v sume 239,10 eur, pričom E. J. v skutočnosti vyplatil mzdu v celkovej sume 80 eur a M. U. vyplatil mzdu v celkovej sume 80 eur,

úhrada uvedených platieb, ktorých neoprávnene žiadal o vyplatenie sumy 881,89 eur, pozostávajúcej z 85 %, t.j. sumy 749,61 eur z príspevku z Európskeho sociálneho fondu a z 15 %, t.j. sumy 132,28 eur z príspevku zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, však Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Revúca realizovaná nebola.

Za to špecializovaný súd obžalovaného M. W. odsúdil podľa § 261 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j) Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a s použitím § 57 ods. 1 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 500 (päťsto) eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. mu súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Proti tomuto rozsudku podal obhajca obžalovaného 18. marca 2019 odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že v danej veci je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“, nakoľko žiadne z dôkazov vykonaných, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom nesvedčia jednoznačne o vine obžalovaného. V závere odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť podľa § 285 písm. c) Tr. por., pretože nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný.

K podanému odvolaniu sa prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky písomne nevyjadril.

Odvolanie, ako i kompletný spisový materiál, bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) riadne doručený 3. mája 2019.

Následne najvyšší súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por., ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel pritom k záveru, že odvolanie obžalovaného M. W. nie je dôvodné.

V súvislosti s námietkou obžalovaného, že súdy neaplikovali základnú zásadu trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), odvolací súd poznamenáva, že použitie zásady „in dubio pro reo“, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., aj podľa rozhodnutia, sp. zn. R 37/1971, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Na rozdiel od obhajoby odvolací senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne, podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Najvyšší súd zároveň konštatuje, že dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por., a preto nepovažuje vykonávanie ďalších dôkazov za potrebné.

Odvolací súd pripomína, že v súčasnej trestnoprávnej teórii a praxi platí neprekročiteľná zásada, že ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., teda, že vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a vzájomných súvislostiach, a pokiaľ urobil logicky odôvodnené skutkové zistenia, nemôže odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho vnútorného presvedčenia hodnotí tie isté vykonané dôkazy ináč, teda s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Hodnotenie dôkazov je výsostným právom súdu prvého stupňa, ktorý dôkazy vykonáva.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere korešponduje so skutočným obsahom jednotlivých dôkazov, a preto ho odvolací súd hodnotí ako objektívne správne, presvedčivé a spôsobilé poskytnúť verný obraz o priebehu trestného konania a dôvodoch, ktoré prvostupňový súd viedli k určeniu viny, právnej kvalifikácie, či uloženiu trestu obžalovanému.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si preto v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetný skutok sa stal tak, ako to správne zistil a ustálil na základe vykonaného dokazovania špecializovaný súd. Odvolacie námietky obžalovaného prezentované v tom zmysle, že žiaden z vykonaných dôkazov nesvedčí jednoznačne o jeho vine, najvyšší súd nepovažoval za dôvodné, pretože takáto jeho obhajoba bola vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátená.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že medzi obžalovaným ako zamestnávateľom a Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Revúca došlo 26. októbra 2016 k uzavretiu dohody č. XX/XX/XXX/XXX, ktorej obsahom je okrem iného, aj povinnosť zamestnávateľa prideľovať zamestnancom prácu podľa pracovnej zmluvy a platiť im za vykonanú prácu dohodnutú mzdu v súlade s predloženou žiadosťou o poskytnutie finančného príspevku na podporu vytvárania pracovných miest v dohodnutom výplatnom termíne (viď bod 4 článku 2 tejto dohody). Taktiež v zmysle bodu 7 článku 2 tejto dohody je zamestnávateľ povinný predkladať úradu mesačne žiadosť o úhradu platby a súčasne s tým jeden originál a jednu kópiu dokladov preukazujúcich vynaložené náklady na úhradu mzdy a úhradu preddavku na poistné, na povinné verejné zdravotné poistenie a ďalšie (bod 7 článku 2). Z výpovedí dotknutých svedkov, ako aj z výsledkov znaleckého dokazovania však bolo jednoznačne zistené, že obžalovaný predložil úradu za rozhodné obdobie výplatné listiny s podpismi M. U. a E. J., ktoré boli sfaľované.

Takto preukázané konanie naplňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu poškodzovania finančných Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., keďže odvolateľ v úmysle spáchať trestný čin sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu tým, že predložil faľšovaný doklad, aby tým umožnil spôsobenie sprenevery prostriedkov zo všeobecného rozpočtu Európskej únie, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo.

Pokiaľ ide o výrok o treste, voči ktorému obžalovaný neuplatnil žiadne konkrétne výhrady, najvyšší súd uvádza, že tento je náležité - v súlade so zákonnými kritériami uvedenými v § 34 Tr. zák. - individualizovaný, pričom v podrobnostiach odkazuje na dôvody napadnutého rozsudku, ktoré si aj v tejto časti plne osvojil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na všetky vyššie uvedené fakty rozhodol podľa § 319 Tr. por. a odvolanie obžalovaného M. W. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.